

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. M.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2010, čj. 3966/10-1500-607686, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. června 2010, čj. 3966/10-1500-607686, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,-- Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí o prominutí daňového nedoplatku.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 21.10.2009 na Finanční úřad v Dobrušce žádost o prominutí daňového nedoplatku dle § 65 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který byl správcem daně evidován na všech daních, jehož výše činila 513.404,-- Kč a který vznikl na základě dodatečného doměření

daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 se splatností do 31.3.2006. Jako důvod pro podání žádosti daňový subjekt uvedl, že s ohledem na své majetkové poměry není schopen plnit své daňové povinnosti a že i částečné vymáhání nedoplatku by zásadně ohrozilo zejména výživu nezletilých dětí.

Dále žalovaný uvedl, že prominutí daňového nedoplatku je zvláštním institutem, který znamená neúročené, nepenalizované a časově neohraničené posečkání s platbou daně a jejího již vzniklého příslušenství, které následuje osud daně. Přitom platí, že i při splnění těchto podmínek není na prominutí daňového nedoplatku právní nárok. Z toho dovodil, že existence podmínek, při jejichž splnění může správce daně nedoplatek prominout, musí být jednoznačně doložena a řádně daňovým dlužníkem odůvodněna, přičemž správce daně je povinen podmínky podle ust. § 65 odst. 1 daňového řádu zjišťovat. Splnění uvedených podmínek správce daně posuzuje podle pomůcek nebo za použití dostupných dílčích důkazních prostředků. Pomůcky, jakožto nástroje ke kvalifikovanému odhadu sociální či ekonomické situace dlužníka, dle § 65 odst. 1 daňového řádu musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určovaných skutečností.

K průběhu daňového řízení žalovaný uvedl, že správce daně předvolal žalobce k jednání ve věci výše uvedené žádosti na den 24.11.2009. Zároveň byl žalobce vyzván, aby s sebou přinesl veškeré podklady pro posouzení vážného ohrožení jeho výživy nebo osob jím vyživovaných, dále veškeré podklady prokazující jeho majetkové poměry a další listiny vztahující se k žádosti o prominutí daňového nedoplatku. Žalobce se k tomuto jednání bez omluvy nedostavil. Při následujícím ústním jednání správce daně zjistil, že žalobce má příjem z titulu přiznaného invalidního důchodu, vypláceného ČSSZ ve výši 9.428,-- Kč, z něhož je exekučně sráženo výživné ve výši 3.204,-- Kč, žalobce je vlastníkem vozidla Fiat Ducato, a dále že bezplatně užívá vozidlo Volvo V40 (vlastník VB Leasing CZ, spol. s r.o.) a mobilní telefon na dobu neurčitou, kdy veškeré náklady s tím spojené (tj. leasingové splátky za vozidlo a hovorné za mobilní telefon) hradí firma MAFOMO DRINK s.r.o.

V průběhu daňového řízení správce daně zjistil, že žalobce podnikal ve sdružení fyzických osob bez právní subjektivity s J. F., sdružení bylo založeno dne 1.10.1993. Sdružení vystupovalo pod názvem MAFOMO. Vedením daňové evidence byl pověřen J. F. Příjmy a výdaje byly děleny v poměru 50:50. Ke dni 31.12.2004 došlo k ukončení činnosti sdružení.

Dále správce daně zjistil, že ke konci roku 2004 v přiznání k dani z příjmů fyzických osob vykázal žalobce zásoby ve výši 1,413.713,-- Kč, což je polovina celkového objemu zásob sdružení. Jednalo se převážně o alkoholické nápoje. Žalobce byl s J. F. domluven, že po vypořádání závazků sdružení dojde k celkovému vypořádání sdružení a rozdělení majetku. Po úhradě závazků nebyl žalobce ze strany J. F. kontaktován a ke konečnému vypořádání nedošlo.

Z centrální evidence katastru nemovitostí správce daně zjistil, že žalobce není vlastníkem žádné nemovitosti. Do protokolu o ústním jednání ze dne 27.11.2009 žalobce odmítl správci daně odpovědět na otázku, kde v současné době bydlí. Trvalé bydliště má na ohlašovně Městského úřadu v Dobrušce.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 27.11.2009 se žalobce zavázal do týdne předložit kopii žaloby, podané proti J. F. ve věci majetkového vypořádání sdružení dle § 829 zákona č. 40/1960 Sb., občanského zákoníku, včetně případných dalších listin, vztahujících se k tomuto řízení. Listinné důkazy správci daně do dne ukončení odvolacího řízení nepředložil, tzn., že neprokázal, že na J. F. náležitým způsobem vymáhal a soudně uplatňoval nárok z vypořádání sdružení. Žalobce v odvolání uvedl, že nemá k dispozici znění žaloby, týkající se vypořádání majetku nabytého ve sdružení a tvrdil, že správci daně je známa skutečnost, že tato žaloba byla podána. Z toho důvodu správce daně vyzval dne 8.3.2010 Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou ke sdělení, jestli je ve věci žalobce vedeno řízení proti J. F. o zaplacení blíže neurčené částky. Vyzvaný soud zjistil, že takové řízení vedeno není.

Postup žalovaného vyhodnotil správce daně, jak žalovaný dále uvedl, jako zásadní porušení jedné ze základních zásad daňového řízení, a to součinnosti ze strany daňového dlužníka. K tíži žalobce přispěla dále skutečnost, že v minulosti měl pracovní nabídky s možností několikanásobně vyššího výdělku, všechny ale odmítl a nadále pracoval u MAFOMO DRINK s.r.o. za průměrnou čistou mzdu 4.228,-- Kč, resp. 6.602,-- Kč měsíčně. Tyto skutečnosti dovodil správce daně z rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 25.11.2008, č.j. P 4/95-128, které správci daně předložil při ústním jednání dne 27.11.2009. Dále žalovaný připomenul, že obě nezletilé děti žalobce byly soudem svěřeny do péče jejich matek, tudíž nejsou zcela odkázané na jím hrazené výživné a vymáhání jeho daňového nedoplatku by zásadně neohrozilo jejich výživu.

K námitce žalobce, že má příjem jen z přiznaného důchodu, ze kterého mu po zaplacení výživného zbývá pouze 6.224,-- Kč pro jeho výživu, žalovaný ověřoval, jestli je ohrožena jeho výživa a jestli tato částka je nižší než životní minimum upravené v zákoně č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Dospěl přitom k závěru, že částka životního minima pro jednotlivce na měsíc činí 3.126,-- Kč, částka existenčního minima na měsíc činí 2.020,-- Kč. Z výše uvedeného dovodil, že žalobce není osobou v hmotné nouzi a jeho příjem je vyšší než je životní minimum. U osoby v hmotné nouzi jde v zásadě o stav, kdy osoba či rodina nemá dostatečné příjmy a její celkové sociální a majetkové poměry neumožňují uspokojení základních životních potřeb na úrovni ještě přijatelné pro společnost. Současně si tyto příjmy nemůže z objektivních důvodů zvýšit (vlastní prací, uplatněním nároků a pohledávek, prodejem nebo využitím majetku) a vyřešit tak svoji nelehkou situaci vlastním přičiněním.

Žalovaný uzavřel, že žalobce není osobou v hmotné nouzi a vzhledem k tomu, že od roku 2005 nepodniká, od 1.5.2005 do 30.4.2007 měl přerušeno

živnostenské oprávnění a k 30.6.2008 zrušil živnostenské oprávnění, nemohlo by dojít ani k jeho hospodářskému zániku jako daňového dlužníka.

V podané žalobě žalobce uvedl, že dle jeho názoru není nutné prokazovat správci daně skutečnosti vyplývající mimo jiné ze znění zákonů, vyhlášek a předpisů. K tomu ze skutkových okolností zdůraznil, že vztah mezi členy sdružení je vztahem mezi podnikateli, takže místní příslušnost soudu oprávněného rozhodovat o těchto obchodních věcech je dána ve smyslu příslušných ustanovení občanského soudního řádu krajskému soudu. Pokud tedy správce daně vyzval ke sdělení informací týkajících se sporu žalobce proti J. F. o zaplacení finanční částky okresní soud, jeho postup nebyl v souladu se zákonem. Žalobci pak za těchto okolností by dle jeho názoru nemělo být přičítáno k tíži, že nepředložil žalobu, kterou uplatnil svůj nárok na vypořádání zaniklého sdružení.

Dále žalobce uvedl, že jeho příjem je tvořen důchodem ve výši 9.428,-- Kč, z něhož je sráženo výživné ve výši 3.204,-- Kč. Mimo tuto částku je žalobce povinen hradit dále výživné pravidelně každý měsíc. Považoval proto za zřejmé, že pokud z příjmu žalobce by byla hrazena jeho daňová povinnost, byla by vážně ohrožena výživa osob odkázaných na výživu žalobce, a to bez ohledu na skutečnost, zda nezletilé děti jsou svěřeny do výchovy matky, či nikoliv.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nedoložení tvrzených údajů žalobcem nelze přičítat k tíži správce daně. Upozornil, že žalobce v daňovém řízení nevyvíjel ani minimální součinnost. Konstatoval, že žalobce není osobou v hmotné nouzi a navíc neprojevil žádnou snahu s žalovaným komunikovat ohledně způsobu úhrady daňových nedoplatků.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas a usoudil následovně.

Dle ust. § 65 daňového řádu „může správce daně zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší, než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Splnění podmínek pro uplatnění tohoto ustanovení zjistí správce daně podle pomůcek“. Krajský soud v přezkumném řízení hodnotil, zda správce daně a potažmo žalovaný aplikovali dané ustanovení § 65 daňového řádu na základě žádosti žalobce zákonně. K tomu ze správního spisu zjistil následující skutečnosti.

Dne 21. 10. 2009 si žalobce podal u Finančního úřadu v Dobrušce žádost o prominutí daňového nedoplatku s odůvodněním, že si je vědom existence daňových povinností, které ovšem není s ohledem na majetkové poměry schopen ani zčásti plnit. Měl zato, že i částečné vymáhání nedoplatku by zásadně ohrožovalo zejména

výživu nezletilých dětí. V reakci na tuto žádost předvolal správce daně žalobce k jednání a současně jej vyzval k předložení veškerých důkazů pro posouzení jeho majetkových poměrů a podkladů pro zvážení, zda by vymáháním daňových nedoplatků mohlo dojít k vážnému ohrožení výživy osob na jeho výživu odkázaných. Při jednání žalobce uvedl, že jeho jediným zdrojem příjmů je invalidní důchod ve výši 9.428,-- Kč, od roku 2005 nepodniká. Uvedl že má závazky vůči zdravotní pojišťovně, na výživném u dvou dětí a u Komerční banky, a.s., které jsou vymáhány exekučně. Konstatoval, že výživné platí na dceru ve výši 2.000,-- Kč a na syna ve výši 2.500,-- Kč, přičemž exekučně se mu strhává výživné z důchodu v měsíční výši 3.204,-- Kč. Žalobce odmítl sdělit, kde bydlí, uvedl dále že bezplatně používá vozidlo VOLVO V 40 a mobilní telefon, jež má k dispozici od firmy MAFOMO DRINK s.r.o. Ke své předcházející podnikatelské činnosti uvedl, že účast ve sdružení s J. F. ukončil dne 31. 12. 2004, ke konečnému vypořádání dosud nedošlo, je o ně veden spor. Žalobce se zavázal, že správci daně předloží kopii žaloby včetně dalších důkazů vztahujících se k tomuto řízení. Dále správní spis obsahuje rozsudek Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou, jenž nabyl právní moci dne 17. 8. 2004 a zavazoval žalobce platit na nezletilého M. M. měsíčně částku 2.500,-- Kč, dále rozsudek téhož soudu ze dne 25. 11. 2008, jímž byla žalobci uložena povinnost platit výživné na nezletilou P. M. v částce 2.400,-- Kč měsíčně, přičemž dluh na výživném za předcházející období činil 33.200,-- Kč. Dále správní spis obsahoval potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 4. 2009 o tom, že byl žalobce dne 26. 1. 2009 posouzen jako plně invalidní a že od července 2009 mu bude vyplácen důchod v částce 9.428,-- Kč. Dále tvořilo obsah správního spisu oznámení o provádění srážek z důchodu od listopadu 2009 ve výši 3.204,-- Kč.

Posouzením shora naznačených skutkových okolností ve vazbě na ust. § 65 daňového řádu dospěl krajský soud k závěru, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi důkazy ve spise obsaženými, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, a proto musel žalobu označit za důvodnou.

Žalovaný provedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobný výčet příjmů a majetku žalobce s konstatováním, že jeho jediný příjem je přiznaný invalidní důchod, přičemž je vlastníkem vozidla Fiat Ducato, bezplatně užívá vozidlo VOLVO V40 a mobilní telefon a není vlastníkem nemovitého majetku. Dále žalovaný vycházel z tvrzení žalobce, že jeho jediným příjmem je invalidní důchod, a přitom hodnotil i výši jeho výdělku u společnosti MAFOMO DRINK s.r.o., jež měl činit měsíčně 6.602,-- Kč. Tento výdělek považoval žalovaný za velice nízký a z rozsudku okresního soudu ze dne 25. 11. 2008 dovodil, že žalobce měl možnost získání výdělku několikanásobně vyššího. Tyto údaje hodnocené žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí si protiřečí. Na jednu stranu žalovaný uznává, že jediným příjmem žalobce je plný invalidní důchod a na druhou stranu uvádí výši jeho příjmu u obchodní společnosti a tyto údaje nedává do žádných časových souvislostí. Z ničeho tedy nelze dovodit, zda příjem za pracovní činnost u společnosti MAFOMO DRINK s.r.o. žalobce stále pobírá, či nikoliv. Jako nelogická a do souvislostí nezapadající se jeví rovněž úvaha žalovaného o tom, že žalobce nevyužil pracovních nabídek s možností vyššího příjmu, když ve svém pracovním uplatnění nebyl zdravotně nijak

limitován. Lze se pouze domnívat, že žalovaný měl na mysli období před přiznáním plné invalidity u žalobce, nicméně opět z jeho úvah nelze vyčíst žádnou časovou a na ni i navazující věcnou souvislost. Krajský soud nemohl rovněž přehlédnout skutečnost, že ve správním spise je založen shora uváděný rozsudek okresního soudu, jež nabyl právní moci dne 17. 8. 2004, který zavazoval žalobce platit na nezletilého Marcela Majera měsíčně částku 2.500,-- Kč. Tuto skutečnost žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ani nevzpomíná, takže z ničeho nelze dovodit, zda vyživovací povinnost žalobce k tomuto nezletilému ještě trvá, či nikoliv. Přitom v protokolu o ústním jednání žalobce tuto skutečnost, tedy že má vyživovací povinnost vůči svému synovi ve výši 2.500,-- Kč uvádí. Žalovaný tyto důkazy ve svém rozhodnutí nikterak nehodnotí.

Z uvedeného tedy nepochybně vyplývá, že žalovaný nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav. Z oznámení o provádění srážek z důchodu nevyplývá, na co se exekuce vede, jestli na dlužné výživné nebo i na výživné běžné. Za účelem vyjasnění této otázky si musí žalovaný opatřit rozhodnutí příslušného orgánu o exekuci. Žalovaný musí najisto postavit, jaké má žalobce dluhy a jaké platí aktuální výživné a na kolik nezletilých dětí. Jednotlivé údaje pak musí hodnotit v časové souvislosti s posouzením k datu, kdy je o žádosti žalobce rozhodováno.

Navzdory vytýkaným nedostatkům v postupu správce daně i žalovaného krajský soud nepopírá, že i v řízení o žádosti o prominutí daňového nedoplatku není daňový subjekt zbaven povinnosti součinnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 9 daňového řádu. Je tedy na žalobci, aby všechna svoje tvrzení řádně doložil a to jednoznačným a přesvědčivým způsobem. Krajský soud tedy nemohl přisvědčit žalobní námitce, která správci daně vytýká chybný postup při získávání informací od příslušného okresního soudu. V daném případě bylo naopak povinností žalobce, aby jím uváděnou žalobu a případně další doklady správci daně v rámci splnění své důkazní povinnosti předložil. Z daňového řízení naopak nepochybně vyplývá, že žalobce své povinnosti nedostál. Takový nedostatek nelze v daném případě přičítat k tíži správce daně.

Krajskému soudu proto ve vazbě na shora uvedené nedostatky daňového řízení nezbylo, než napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm bude vázán shora vysloveným závazným právním názorem a provede další doplnění důkazů. Na základě nich pak znovu posoudí, zda podmínky ust. § 65 daňového řádu byly splněny či nikoliv.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-- Kč. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 18. října 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu